

Prot. N. 00860/13

T Curia Generalis
Fratrum Minorum
Capuccinorum

PISMO FRA MAURA JÖHRIA, GENERALNOG MINISTRA SAZIV VIII. PLENARNOG VIJEĆA REDA ILOST RADA

1. VIII. Plenarno vijeće Reda

Draga braćo!

U programskom pismu, koje sam vam poslao 2. veljače prošle godine, najavio sam da smo zajedno s braćom definitorima odlučili sazvati Plenarno vijeće Reda na temu „Milost rada“. Tom prigodom ukratko sam naglasio razloge zbog kojih smo odlučili sazvati ovaj događaj. U ovom dopisu želim predložiti neka produbljenja te teme, a to činim dijeleći s vama stanja i činjenice koje pripadaju mojoj osobnoj povijesti. Uskoro ću zahvaliti Gospodinu za 50. obljetnicu pripadnosti Redu manje braće kapucina i za vrijeme tog perioda prisustvovao sam mnogim promjenama. Većinu svoga života proživio sam u Europi i očito je da su oči, kojima gledam činjenice i događaje, oči jednog Europljanina. Ali ipak mogu ustvrditi da poznavanje Reda, koje sam stekao kroz ovih sedam godina služenja kao Generalni ministar, potvrđuju da se mnoge promjene koje susrećem u Europi, zbog procesa globalizacije, progresivno proširuju na sve kontinente. Povrh toga želim naglasiti da bi sljedeće PVR. moralo trasirati jednu crtu kontinuiteta s dva neposredno prethodna, koja su nam pomogla u razmišljanju o temi: „Živjeti siromaštvo u bratstvu“ i „Živjeti svoj život u bratstvu i malenosti“.

Razmišljanje o radu stavlja nas u odnos s izvorima našeg uzdržavanja, a rad koji mi obavljamo mora voditi računa o dvije središnje vrjednote našega života, a to su: bratstvo i malenost.

Ovi će aspekti biti produbljeni i razvijeni za vrijeme pripreme događaja za koji želim da ga proživimo kao prigodu za dijalog i formaciju braće.

**Draga braćo, sa živom radošću i nadom
sazivam VIII. Plenarno vijeće Reda s temom
Milost rada, u Asizu, u našem samostanu
„Uskrsloga Krista“, od 26. listopada do 21.
studenoga 2015.**

2. U posluhu sv. Franje Asiškoga

„Braća kojima je Gospodin dao milost da rade, neka rade vjerno i predano, tako da, odstranivši besposlicu koja je neprijateljica duše, ne ugase duh svete molitve i pobožnosti, kojemu sve ostalo vremenito mora služiti. Kao plaću za rad neka primaju ono što treba njima i njihovoj braći za tjelesne potrebe, osim denara i novca, i to ponizno, kako se dolikuje Božjim slugama i sljedbenicima svetog siromaštva“ (PPr. V).

“I ja sam radio svojim rukama i hoću raditi, te odlučno tražim da i sva ostala braća obavljaju kakav pošten posao. Koji ne znaju, neka nauče, i to ne iz pohlepe kako bi primili plaću za rad, nego radi primjera i da izbjegnu besposlicu. I kad ne bismo dobili plaću za rad, utecimo se stolu Gospodnjemu tražeći milostinju od vrata do vrata” (Op. 23-26)

Ove jednostavne i snažne riječi koje nam je predao sv. Franjo u Pravilu i Oporuci pratile su čitave generacije braće kroz stoljeća i one nastavljaju biti izvor razmišljanja i zdrav izazov za nas. Riječi

serafskog Oca dostižu nas u vremenu i u društvu u kojemu su na djelu radikalne promjene na polju rada s posljedicama koje nameću ozbiljnu provjeru glede našeg načina uzdržavanja. Procesi globalizacije i sekularizacije stvorili su nov način shvaćanja čovjeka i njegove djelatnosti; tome se dodaje progresivno udaljavanje od Crkve i duhovnih, etičkih i društvenih sadržaja koje je ona najavila. Zacijelo ove promjene ne zahvaćaju sve zemlje istim intenzitetom, ali moramo priznati da su one značajnih razmjera i često smo svjedoci njihovih utjecaja i posljedica na redovnički život.

Ova kratka i sažeta razmišljanja su izvor prijedloga da proživimo jedan snažan čas razmišljanja koja sam sažeo u temi Milost rada. U ovom ću pismu, svjestan da nisam ni povjesničar, ni sociolog, pokušati produbiti gore navedena pitanja. Odlučio sam podijeliti s vama i iznijeti ono što sam sâm doživio i promatrao za vrijeme svojih godina života kao brat kapucin.

3. Smanjuje se pastoralni rad

Na kraju svoga izvješća Generalnom kapitolu 2012. primijetio sam: “Mi kapucini smo, posebice u zemljama s Juga svijeta, jako zauzeti na polju pastoralu. Postoje okruzi gdje je većina braće posvećena župskom pastoralu. Tu i tamo biskupi počinju tražiti da im vratimo župe koje su svojevremeno povjerali braći, jer raspolažu s dobrim brojem biskupijskih svećenika. Neka ovo bude prilika da se diferencira naše služenje Crkvi i narodu Božjemu otvarajući se novim oblicima evangelizacijske prisutnosti i posvećujući posebnu pažnju onim oblicima koji promiču mir i dijalog među grupama i različitim narodima“ (382).

Ova tvrdnja može izgledati proturječno s traženjem nekih europskih i sjevernoameričkih biskupa koji traže našu braću iz mladih okruga bogatih zvanjima, da iziđu u susret pomanjkanju svećenika u njihovim biskupijama. Nisam protivnik da braća mladih okruga prihvate pastoralne zadaće i izvan granica svojih zemalja, ali držim da je pošteno učiniti ih pažljivima na fenomen sekularizacije koja nagrizi na značajan i brz način vjersku praksu. Primjećujemo također da je sam način života ljudi koji žive na sjevernoj hemisferi svijeta duboko promijenjen. Tradicionalni pastoralni rad, usredotočen pretežno na dijeljenje sakramenata što većem broju ljudi, pretrpio je značajne promjene, tako da svaka kulturna i društvena sredina predstavlja vlastite karakteristike koje nameću prilagodbe i novosti. Braća u novim okruzima, koja ne shvaćaju promjene u tijeku, a žele ponoviti pastoralni rad iz svojih rodnih zemalja, riskiraju da prije ili kasnije napuste pastoralni rad i vrte

se u okruge odakle su došli. Osim toga broj osoba koje se šutke ili javnom izjavom odriču svoje pripadnosti Crkvi u stalnom je porastu u zemljama koje su ne tako davno imale prilično solidnu katoličku prisutnost. Mislim na poseban način na sjever Europe, ali to vrijedi i za Kanadu francuskog jezika i još za druge zemlje. Svjesni smo da nas čeka veliki posao nove evangelizacije, ali u isto vrijeme znamo da stalno opada pastoralni rad, mislim posebno onaj tradicionalni, za koji obično primamo nagradu. Mogućnosti za nove pastoralne aktivnosti ne manjkaju, ali za mnoge od njih ne možemo očekivati nikakvu naknadu.

Nastavljam s analizom predstavljajući jedno stanje koje već godinama prati život našega Reda: smanjenje doprinosa u središnju kasu ekonomske solidarnosti. Posljedice toga smanjivanja je sve očitija poteškoća davanja doprinosa brojnim zahtjevima za pomoć koje podnose mlađi okruzi Reda, posebno iz Afrike i Azije. Mnoge provincije koje su u prošlosti velikodušno dijelile dio primljenih darova i priloga od rada svoje braće s drugim okruzima Reda, danas to više nisu u stanju činiti, ili pak to mogu činiti na jako reducirani način. Što se dogodilo? Koji su razlozi toga smanjenja?, Istina je, svi tvrde da glavni uzrok valja pripisati ekonomskoj krizi koja je pogodila Europu i druge kontinente. Utvrđujemo da se drastično smanjuju prilazi, ali i primitci kao plod rada pojedine braće trpe značajno smanjenje. Taj fenomen pripisujemo također opadanju zvanja u tijeku u brojnim provincijama i prestrukturiranju naših prisutnosti bez presedana. Srednja dob provincija davne ustanove u stalnom je porastu; često se najveći dio primitaka bratskih zajednica sastoji od starosnih mirovina i taj se novac velikim dijelom troši za brigu starije braće. I pravedno je da je tako, ali na taj način nedostaje onaj višak Providnosti koji se nekoć dijelio s našom braćom koja su živjela u jako siromašnim sredinama, gdje ljudi nisu bili u stanju ekonomski doprinositi za rad i obavljanu službu.

4. “Molite za nas!”

Osim gore rečenoga, smatram da su razlozi krize još dublji i valja ih pripisati nekim promjenama mentaliteta koji je u tijeku u našem društvu. Želim navesti nekoliko primjera crpeći iz svoga iskustva brata kapucina. Samo nekoliko tjedana nakon što sam obukao kapucinski habit u novicijatu u Arco di Trento, bio sam s drugom braćom novacima poslan u okolna sela u prošnju grožđa. To nam je omogućilo da proizvedemo besplatno dobro vino. Tijekom godine braća laici iz bratske zajednice su odlazila prositi ulje, krumpir, drvo i druge proizvode. Jedan je brat svaki dan odlazio u grad prositi kruh. Veliki samostanski vrt nam je u izobilju davao voće

i povrće. Primjećujete da vam ne pripovijedam događaje s početka 1800., nego one iz 1964., prije 50 godina.

Vrativši se u Švicarsku na studij teologije, u proljeće i u jesen, prekidal bi studij kroz tjedan dana i svi bi odlazili u okolna sela u prošnju. Ljudi su nam obično davali novac i, izuzev koji rijetki slučaj, primali su nas s velikom srdačnošću. Zašto su ljudi bili velikodušni prema nama i nisu nam pred nosom zalupili vrata? Vjerujem da mogu reći da je između dobročinitelja i braće postojao nepisani savez, koji je bio poštivan vjerno i djelotvorno. Da pojasnim: u srcu i duši ljudi, mi braća smo bili shvaćeni kao oni koji odlučivši dati svoj život Bogu imamo posebnu zadaću, tj. zagovorničku molitvu za sve osobe koje su svojim priložima i darovima očitovale providnost Gospodnju. Naš molitveni i pokornički život davao bi puninu i upotpunjavao onaj dio pobožnosti koji velika većina vjernika nije bila u stanju živjeti, ali je primjećivala da je dobara i potrebna. Rečeno sažeto, razmišljanje je bilo ovo: „Vi braćo, molite i provodite pokornički život, a plodovi takvog života pred Bogom će se vratiti i na našu prednost. Vi napunjavate mjeru onoga što smo i svi mi pozvani činiti, ali zbog različitih drugih razloga ne uspijevamo to činiti, i zato imate pravo kucati na naša vrata i tražiti prilog za vaše uzdržavanje. Vi molite i za nas a mi smo spremni uzdržavati vas“!

U očima naroda Božjeg naša je prisutnost imala jaku simboličku vrijednost. Ona je donosila nešto umirujuće i utjecala je na odnos svakog pojedinca s Bogom. Bili smo smatrani kao ljudi sposobni predstaviti Gospodinu osobe i stanja koja su one živjele i ta je zagovornička molitva bila nagrađena velikom darežljivošću. Koliko smo puta čuli riječi: „Moli za me“! a osoba koja nam je to govorila stavljala bi nam novac u ruke. Mnoge su nam osobe nastavile davati priloge i nakon što braća više nisu odlazila u prošnju. Nakon polovice 60-tih godina, iako se način života u Europi i u Sjevernoj Americi poboljšao, braća kapucini su, zbog stila njihova jednostavnog života i zalaganja

u misijskom poslu, uvijek uživala pomoć brojnih osoba. Postojala je volja za pomoć, za dijeljenje; ljudi su imali povjerenje u nas, sigurni da će pomoć doći na pravo mjesto i da će služiti nečemu dobrom i korisnom.

5. Promjena

Društveno religiozni kontekst i temelj odnosa koje sam dovde opisao i u kojima sam živio više ne postoje, ili bolje rečeno, nalazimo ih tu i tamo. Onaj nepisani savez između ljudi i braće progresivno je razvrgnut. Nerijetko se dogodilo da se, kucajući na neka vrata, čuo odgovor: „Gospodine, za koju organizaciju ili za koje djelo skupljate novac“?

Slabljenje naše veze s ljudima nalazi svoje tumačenje bilo u odnosu na prijelaz iz seoskog svijeta u onaj industrijski i onda tehnološki, bilo u snažnom utjecaju kojeg proces sekularizacije vrši na naš način življenja Evanđelja i redovničkog života. Jedna od posljedica te promjene je i ta, da se naše uzdržavanje više ne koristi izvorom koji ga je u prošlosti napajao. Ova tvrdnja zahtijeva hitno razmišljanje o našem radu, da donesemo odluke koje će nam pomoći kako da s povjerenjem gledamo u Onoga od kojega tražimo svagdanji kruh.

Nove generacije braće u Europi kao i u drugim krajevima svijeta nisu upoznale prošnju, ali su se i one sigurno koristile velikodušnošću ljudi prema nama i to upravo zahvaljujući gore opisanom savezu. Dijelili smo ono što smo dobili, ali dio ploda našega rada, jer smo svjesni da pripadamo jednom međunarodnom bratstvu. Dijeljenje je bilo moguće jer su braća pokušavala živjeti bez kompromisa ono što tvrde naše Konstitucije: „Sve ono što braća prime kao nagradu za svoj rad pripada bratskoj zajednici i mora biti sve predano poglavaru“. Svaka pojedina kuća predaje višak koji nadilazi redovite potrebe života Provincije, a ova u svoje vrijeme prenosila novac u Generalnu kuriju, koja je razmatrala kako priskočiti potrebitim okruzima koji nisu bili u stanju samostalno se uzdržavati.

U Crkvi kapucini pripadaju prosjačkim redovima, taj naziv, koji se nastavlja pojavljivati na stranicama Papinskog godišnjaka, izražava spremnost na itineranciju (putujućost), na siromašan život i na ono što je bitno, što nas ne čini gospodarima ničega. Kao siromasi pozvani smo živjeti od našega rada svjesni da sama pastoralna služba trpi snažne promjene. Jedan od posljednjih znakova saveza između nas i ljudi koji ostaje i traje, iako u sve manjem obliku, je prilog za slavljenje svetih misa; ali i u ovom se slučaju čini da smanjenje

postaje nepovratno. Pred tim promjenama mi ne možemo ostati pasivni, prekrštenih ruku; u svakom dijelu svijeta pozvani smo pitati se o tome kako se kanimo uzdržavati. Temeljni kriterij koji mora voditi naše razmišljanje i koji u ovom spisu želim snažno i jasno potvrditi je ovaj: rad pojedinog brata mora biti u skladu s prvenstvom bratskog života. Neizbježna specijalizacija koja će zahtijevati neku radnu aktivnost hoće li biti u stanju spasiti ovo načelo? Koje su, stoga, odluke koje smo pozvani učiniti i promicati? I koju vrst bratskog života kanimo promicati u duboko promijenjenoj sredini?

6. Koju vrst bratstva?

Razmišljajmo sada o jednoj drugoj preobrazbi u tijeku među nama, a koja snažno utječe na naš način života. Mislim na osoblje koje smo zaposlili za različite službe unutar naših bratskih zajednica i koje ovisi o nama. Postoji onaj tko se brine za kuhinju, tko čisti, tko pere i pegla našu robu, tko odgovara na telefon i otvara vrata gostima, onaj tko se brine za našu bolesnu braću. Veliki dio ovih osoba prima plaću za svoju službu. Naglašavam moralnu dužnost svake naše bratske zajednice prema kod nas zaposlenom osoblju: prema njima uvijek treba postupati pravedno s punim poštovanjem važećih zakona u različitim zemljama, poštujući sve propise osiguranja i nagrade. Uzimamo osobe koje nam služe, a to nije nevažna činjenica, ali se usuđujem tvrditi da je ta praksa progresivno promijenila lice i identitet naših bratstava. Prisutnost plaćenog osoblja omogućilo nam je da budemo slobodniji za pastoralni rad, oslobodilo nas je obavljanja poslova koje smatramo malo ili nimalo isplativima, kao što su oni domaći. U puno slučajeva prisutnost zaposlenika dopustila nam je da za dulje vrijeme odgodimo zatvaranje nekih kuća, zadržavajući u njima prilično mali broj braće. Ove činjenice pokazuju kako se shvaća i uređuje bratski život, sada već uglavnom u funkciji pastoralne aktivnosti. Naše kuće riskiraju da sliče više župskim kućama nego li samostanima braće koji žive malenost i siromaštvo! Ovaj način shvaćanja i življenja bratskog života jako je oslabio njegovu simboličku vrijednost, a posljedice su lakoća kojom prihvaćamo kompromise: oslobađamo se zajedničke molitve, zajedničkih obroka, rekreacije i slavlja mjesnih kapitula. Veliku većinu kućnih poslova predali smo drugima i sada, zbog smanjenja primitaka, prisiljeni smo razmotriti našu praksu i naše odluke.

Draga braćo, postavljamo si pitanje koje želi otvoriti razmišljanje o našem osobnom i bratskom življenju: jesmo li spremni od ekonomske krize učiniti, sa svim odnosnim gore spomenutim posljedicama, priliku za provjeru kakvoće bratskog života koju

hoćemo živjeti? Reakcija, koju često primjećujem pred ekonomskim problemima, je ta da se na brzinu želi doskočiti problemu, vrednujući stanje samo s tehničke odnosno ekonomske strane. Mi smo pozvani preurediti i promisliti naš stil života. Zar je nemoguće da sami uzmemo i podijelimo različite zadaće i službe vlastite bratskom životu, predlažući snažno tu vrednotu od najranijih vremena početnog odgoja? (Konst 30,3). Jesmo li spremni to činiti s puno poštenja, gledajući u tome jedinstvenu prigodu za provjeru kvalitete naših odnosa u kojima možemo iskusiti ljepotu i radost služenja jedni drugima? Ne radi se samo o tome da ponovo postanemo vlasnici ručnog rada, nego

da usvojimo neke izvorne i žive vrednote našega bratskog života. U budućnosti ćemo morati na značajan način promijeniti naše radne aktivnosti, a to ćemo morati činiti privilegirajući načela koja vode evanđeosko-bratski život. Zar je nezamislivo da ne možemo živjeti, kao tolika braća i sestre, koja si ne mogu dozvoliti da imaju domaćicu ili druge zaposlenike, te da bi došli do kraja mjeseca moraju zadržati trijezan i bitan standard života? U mjeri u kojoj svaki brat bude rastao u smislu pripadnosti bratstvu doprinjet će eliminiranju uspoređivanja i razlika koje su često uzrok patnje i nesporazuma: brat koji vrši neku zadaću i dobro plaćenu službu i onaj koji se pretežno posvećuje kućnim poslovima ili društvenim djelatnostima bez ikakve nagrade doprinose u jednakoj mjeri dobru jedine bratske zajednice. Tražimo da se ova svijest sve više učvrsti kao dragocjena baština naših odnosa.

7. Vrijednost rada za pojedinog brata

Rad nema vrijednost samo kao sredstvo uzdržavanja, nego je mogućnost dana osobi da dade smisao vlastitom životu, doprinoseći ostvarenju vlastite ljudskosti. Svjedoci smo drame onoga tko dugo ostaje bez posla, a vidimo i negativne posljedice koje nezaposlenost proizvodi na psihološkoj, relacijskoj i obiteljskoj razini. Ova stanja, ponekad dramatična, pomažu nam da razumijemo zašto je razborito koristiti pojam

milost kad govorimo o radu. Svaki bi od nas htio obavljati neki nagradni posao i po mogućnosti stvaralački koji dopušta pojedincu da potpunoma razvije svoje sposobnosti i da zatim ostvari samog sebe slijedeći vlastite težnje. Radi se o legitimnoj želji koja ipak ne može ući u sukob sa zahtjevima bratskog života i uzajamnog služenja. Odluke povezane sa ministrijalnom i profesionalnom pripremom svakog pojedinog brata ne mogu se prilagoditi a da se ne vodi računa o zahtjevima općeg dobra. Mora se djelovati vodeći računa o sposobnostima pojedinca kao i o potrebama bratske zajednice, osobito o onim Provincije. Primjena ovog kriterija može dovesti do iskustva i trenutaka napetosti tako da će ponekad trebati od pojedinog brata tražiti da prihvati neki prijedlog koji ne odgovara njegovim očekivanjima. Hvala braćo za svaki puta kad ste prihvatili i što ćete prihvatiti nešto što vam se ne sviđa potpuno, temeljeći svoj da na evanđeoskom savjetu poslušnosti i na služenju bratstvu. Potrebno je od Gospodina tražiti milost da učini konkretnim i vidljivim ono što tvrdimo i propovijedamo glede poslušnosti, glede žrtve, glede raspoloživosti za služenje sve do darivanja vlastitoga života za rast i promicanje drugih. Prihvatiti ponudu nekog posla ili bratske službe uključuje i samu dimenziju naše vjere i zahtijeva stalni odgoj prinošenja žrtve i besplatnost.

Podijelit ću sada s vama jedno stanje koje mi proizvodi sumnju i pitanja. Dobar dio braće imao je priliku završiti studij i postići magisterij ili doktorat. Nažalost, konstatiram da dobar dio te braće ne stavlja u službu postignuta znanja, ponekad zato što su određena da rade drugo, drugi put zato što odbijaju prenijeti ono što su primili. Kako to da toliki naši doktori, završivši studij, potpuno dezertiraju od istraživanja i jednostavno se zadovoljavaju ponavljanjem istih stvari?

perući tanjure i čisteći higijenske prostore. Staviti zajedno plod našega rada dozvoljava nam da živimo dostojno i s malo stvari, te da dijelimo s drugima dio onoga što providnost polaže u naše ruke. To je temeljna dimenzija našega života; njezino ostvarenje ovisi od smisla pripadnosti Redu i bratstvu koje razvijamo na putu početnog odgoja i obrazovanja i koju gajimo za vrijeme čitavoga svog života.

Naše Konstitucije dozvoljavaju da se „novac stvarno potreban deponira u banke ili slične ustanove s ograničenim interesom“ (66,3). U Redu postoje okruzi koji su dali u najam zemljišta ili nekretnine svoga vlasništva i od kojih očekuju redoviti prihod. Drugi okruzi mlađeg utemeljenja nastoje ostvariti planove samoudržavanja s nakanom proizvodnje redovitog prihoda. Do koje točke možemo ići ovim putem? Ostvarenje projekata, posebno onih vezanih uz korištenje zemljišta, pokazalo se jako teškim, i sve drugo doli korisnim. Smatram da se ni u kojem slučaju ne možemo financirati jedino na ovaj način. Bilo bi to protiv zavjeta siromaštva, i jako bismo se udaljili od ljudi koje Konstitucije nazivaju „skromnog stanja“ (66,3). Smatram pametnim da skroman prihod dobiven od uložene svote ili nekretnina danih u zajam, može biti korišten za financiranje, na prvom mjestu, rada naše zaposlene braće u društvenim djelima služenja siromaha, za koji oni ne dobivaju nikakvu nagradu. Ipak i u ovim slučajevima ne bi smjela nedostajati zapovijed ljubavi i solidarnosti podijeljene među nama, koja je sintetizirala i predala odgovornosti koju svaki od nas ima pred Bogom i pred braćom: Primio sam milost rada, svjestan da je sve dar, predajem svoju plaću ili novac koji primam kao poklon, svojoj bratskoj zajednici zadovoljan da uzdržavam potrebe svoje braće, i da pomažem djelo onoga tko radi sa siromasima i posljednjima na ovoj zemlji.

8. Sposobni reći „hvala“

Ponekad imamo dojam da među nama nedostaje osjećaja priznanja. Nismo sposobni reći „hvala“. Kad posjećujem provincije često mi se dogodi da se susrećem s jednom beskrajnom serijom zahtjeva: želimo više računala, više prijevoznih sredstava i drugih stvari koje nam omogućuju da se osjećamo komotno i u trendu. Malo koji put sam čuo riječi zahvale za sve ono što imamo i što je, u gotovo svim okruzima sigurno, više od srednje razine standarda života ljudi. Red nam omogućuje da se potpunoma posvetimo studiju, oslobađajući nas od brige za novac i za druge obaveze koje toliki građani moraju izvršavati (takse, osiguranja, itd.). Zahvalnost se očituje oplodjujući ono što smo stekli za vrijeme studija, radeći na polju poučavanja i kulturnog animiranja. Zahvala postaje konkretna

9. Zaključujući

Draga braćo, nakana ovog pisma je da pokrene razmišljanje o našem radu i o milosti koju on predstavlja. Želio sam naznačiti neka stanja bez pretenzije da budem iscrpan. Radit ćemo zajedno u različitim fazama koje će prethoditi, pratiti i slijediti slavlje Plenarnog vijeća Reda i već od sada tražim vašu velikodušnu suradnju. Želim prije svega istaknuti da se nalazimo na prijelomnoj točki koja se odnosi kako na bratstvo tako i na pojedinog brata i zato želim zadužiti neku braću da pripreme neki doprinos koji će se temeljiti na povijesti i našim izvorima. Potrebno je moliti, razmišljati, tražiti nove putove, i donijeti obnoviteljske odluke. Zato je važno da se sav Red, a to ste svi vi, uključu u ovu vrst razmišljanja i da ga priopći drugima.

Za pripremu PVR. ustanovili smo jednu radnu grupu da dodatno razradi ono što sam naznačio u ovom pismu i da pripremi jedno pomagalo razmišljanja (instrumentum mlaboris) koje će biti poslano svoj braći. Vaši će doprinosi zatim omogućiti braći da se sastanu kroz jedan mjesec u Asizu i da izrade niz smjernica koje valja poslati čitavom Redu s ciljem da konkretno usmjeravaju naš hod.

Braća pripremne Komisije su:

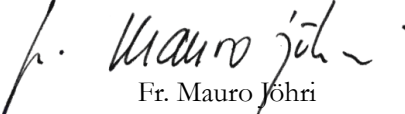
- Fra Štefan Kožuh, Generalni vikar, predsjednik
- Fra Hugo Mejía Morales (Gen. def), zamjenik
- Fra Francisco Lopes (Prov. Ceara Piauí, Brazil)

Članovi:

- Fra Giovanni Battista Urso (Prov. Calabria, Italija)
- Fra Mark Joseph Costello (Prov. Calvary, SAD)
- Fra Moses Njoroge Mwangi (Vice prov. Generalna, Kenya, Afrika)
- Fra Nithiya Sagayam (Prov. Tamil Nadu Sjever, Indija)

Draga braćo, u srcu nosim radosnu sigurnost da nam Duh Gospodnji već pomaže da donesemo važne, jednostavne i učinkovite odluke, a želim da se ova ljepota prenosi i proširuje među vama. Podržavajmo se zajedno i podsjetimo jedni druge da milost Gospodnja pomogne i prati naš život i naš rad. Neka svaki od nas, pogledom usmjerenim u Krista i Franju, čini svoj dio. Želim da ovo pismo dođe ruke svakog brata našega Reda, pa stoga molim provincijalne ministre, viceprovincijale, kustode i delegate da se zauzmu kako bi se to moglo dogoditi na najbrži mogući način. Hvala.

Svakoga od vas pozdravljam s bratskim osjećajem!

Fr. Mauro Jöhri
Generalni ministar OFMCAp

*Svetkovina sviju svetih
Rim, 1. studeni 2013.*

PREVEO: JŠ

PISMO FRA MAURA JÖHRIA, GENERALNOG MINISTRA
SAZIV VIII. PLENARNOG VIJEĆA REDA

MILOST RADA